

ZARZĄDZENIE

Dnia 10 listopada 2020 r.

SSN Wiesław Kozielowicz

W związku z pismami J. Ł. z dnia: 10 czerwca 2020 r., 7 lipca 2020 r., 17 sierpnia 2020 r. i 24 września 2020 r. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 listopada 2005 r., sygn. akt SA (...) r., utrzymującym w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z. z dnia 26 sierpnia 2005 r., sygn. akt Sg (...), zawierającymi sygnalizację (art. 9 § 2 k.p.k.),

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego wyżej postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

W realiach sprawy brak jest podstaw do podjęcia działań z urzędu przez Sąd Najwyższy w przedmiocie wznowienia postępowania.

J. Ł. upatruje zaistnienia bezwzględnego powodu odwoławczego w fakcie, że w wydaniu wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z. z dnia 26 sierpnia 2005 r., sygn. akt Sg (...), brał udział asesor sądu wojskowego kpt. J. G.

W realiach przedmiotowej sprawy, powyższy fakt, wbrew pogładowi J. Ł., nie może zostać uznany za uchybienie o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., które po myśli art. 542 § 3 k.p.k., skutkuje wznowieniem postępowania z urzędu.

Otóż poza sporem jest, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt SK 7/06, zam. Dziennik Ustaw z dnia 5 listopada 2007 r., Nr 204, poz. 1482, **stwierdził**, że przepis art. 135 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2007 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i przepis ten traci moc z upływem osiemnastu miesięcy od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw RP, **jednakże czynności asesorów sądowych, o których mowa w tym przepisie, nie podlegają wzruszeniu.**

Z kolei status asesora sądu wojskowego był wówczas unormowany w Rozdziale 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów

wojskowych. Pomimo tego, że powołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył tej ustawy, kierując się stanowiskiem z tego wyroku, ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, uchylono Rozdział 6 ustawy Prawo o ustroju sądów wojskowych (por. art. 58 ust. 6), a w art. 69 ust 1 przyjęto rozwiązanie, że z dniem 5 maja 2009 r. ustaje powierzenie asesorum sądów wojskowych pełnienia czynności sędziowskich.

Zatem z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt SK 7/06, i art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury wynika, że asesor sądu wojskowego miał prawo wykonywania czynności sędziowskich do dnia 5 maja 2009 r., i jego czynności sędziowskie podjęte do tej daty nie podlegają wzruszeniu.

Asesor sądu wojskowego kpt. J. G., nie orzekał w przedmiotowej sprawie po dniu 5 maja 2009 r., w tej sytuacji nie można przyjąć zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

W uchwale składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrażono pogląd, że w postępowaniu o wznowienie postępowania, ujętym w art. 542 § 3 k.p.k., istnieje zawsze możliwość wykorzystania inicjatywy stron w celu usunięcia rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Pełne zastosowanie znajduje tu instytucja przewidziana w art. 9 § 2 k.p.k., umożliwiająca stronie wystąpienie z wnioskiem (sygnalizacją) o dokonanie czynności z urzędu. Ta inicjatywa, w razie potwierdzenia zaistnienia wskazanego uchybienia, może prowadzić do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, zaś w braku zaistnienia uchybienia skutkującego obowiązkiem wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana usterka nie występuje.

W realiach niniejszej sprawy można byłoby zatem poprzestać jedynie na pisemnym poinformowaniu J. Ł. o braku podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu, jednakże za celowe uznano decyzję o braku prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu podjąć w formie niezaskarżalnego zarządzenia.